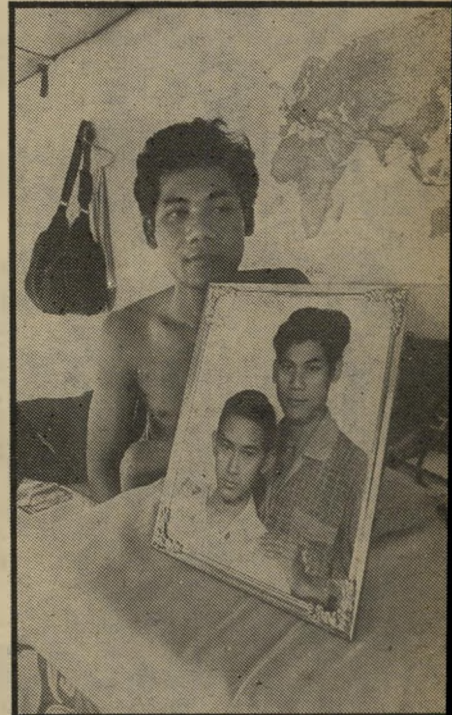

שבעים אנשים, ועכשיו גם הכיריים התיקלו ואנחנו מבשלים על פלטה חשמלית. מבטיחים לנו שביאו דברים, שיסדרו דברים, אבל רק מבטיחים. אני מרוויח 8000 לירות לחודש, שולח 4000 לירות לאשתי, ובי-3000 לירות אני קונה אוכל. אנחנו לא מסוגלים לאכול במלון. אנחנו צריכים אוכל מיוחד, הרבה אורז, קצת

בבתמונה הם המזכרת מהבית. על המפה מסר מניס המקומות שאליהם חפץ התאילנדי לנוסע המקומות שבהם כבר היה.

בשר ותבלינים חריפים. אני לא יכול לאכול את הפיתות הפלאפל שלכם.

חבר דתי

לתאילנדית

ס וואלי מדברת עברית כמעט שר-טפת. היא נמצאת כבר שנה בארץ. הגיעה בכוחות עצמה ועזבה את אביה המורה ושמונת אחיה בתאילנד. היא למדה בסימנר, אבל החליטה לטייל קצת בעולם לפני שתהיה מורה. כאן, "נתקעה". היא התחילה ללמוד עברית באולפן ומתכוונת ללמוד כמון לעיבוד אופנה. היא רוצה לעבור לדירה שבורה עם החבר הישראלי שלה, שהוא סטודנט למיטשפטים.

סואאלי, שהיא אחת המשכילות שבין התאילנדיות, מדברת אנגלית טובה ויודעת בדיוק מה היא רוצה. ערב אחד החליטה ללכת לרקוד באולמי ארגמן, שם עובדים כמה מחבריה. שם הכירה את חברה מזה שנה, שאחיו הוא בעל האולם. מאז הם יוצאים קבוע. המלציה ממלון מרינה וה סטודנט למיטשפטים מצאו שמה משהפת, אך הוריו של החבר אינם מרוצים כל-כך, מה עוד שלאבא יש כיפה על הראש, והוא כחול, אז אפילו אם ארצה להתגייר יהיה לנו קשה להתחתן.

חברתה רהציני, חדרנית במלון ד"ר לומט, גם היא אינה מרוצה מהתנאים. בכל יום מתלקים ביניהם התאילנדים את העבודה בשני הבתים הישנים. אחד מהם מונה עליידי הנהלת בתי-המלון לפקח על לחת-העבודה. הגברים, הם המנקים בדרז'כל אל הבתים הנשנים מבשלות. רהציני עומדת ליד הפלטה החשמית לית ועיניה זולגות דמעות, לא רק בגלל הבצל שהיא מקלפת. "אני רוצה לעזוב את העבודה במלון, אבל הם אמרו לי שאם אלך לעבוד במקום אחר הם יקראו למיטשפטי ויעצרו אותי. השארתי כמו כל החברים שלי, את הדרכון במלון, ור עכשיו אם ארצה לחזור, אצטרך לשלם למלון את דמי הכרטיס לישראל וגם לקנות כרטיס לתאילנד. וזה הרבה כסף." ארוסה, שכבר הספיקה לקנות לעצמה מלתחה ישראלית — מיכנסי ג'ינס וחולצה מפוספסת — נראית מרוחק כמו קיבוץ

הרב סמל הוותיק הוא יועצם ואיש אמונם של שופטי השלום בתל-אביב, איש סודם של העבריינים וידידו של מישפחותיהם

קום! פונה שבתאי מיסק אל החשוד, כשמרפק ידו האחת מונח על הדוכן, ואילו בידו השנייה הוא מנהל את המישפט. "תגיד מה שיש לך להגיד!" אחרי-כך הוא משתיק בנימוס שני עורכרי דין שמשוחחים ביניהם בקול רם, ופונה אל נציג המישפטה: "אתה מוכן? טוב, תעלה לדוכן העדים!" באולם המישפטים הוא כל יכול. כל העת הוא דרוך ומבחין בכל תנועה באולם. בזכות דרך טיפולו המסורה זנים העניינים. תיק רודף תיק בשיטת הסרט הנע. לפניו עוברים יותר חשודים מאשר לפני כל שופט. שבתאי מיסק אינו שופט, למרות שהוא זוכה בקרב באי בית-המישפט בכבוד של שופטים. רבי-סמל שבתאי מיסק הוא ראש צוות הליווי באולם שופט-המעצרים התורן בבית-מישפט השלום בתל-אביב.

ניקית. היא היתה מורה בתאילנד, אבל החליטה לעשות הסבה מיקצועית ועתה היא עובדת בקפטריה של מלון ד'פלומט. היא מבלה את זמנה הפנוי על שפת הים, או עם חברותיה על המרפסת הפונה לרחוב גורדון. "בשבילי זה חופש נהדר," היא מספרת. "אני מרגישה את עצמי כמעט כמו בבית. רק לאנשים ולבתים יש צורה אחרת אבל חוץ מזה הכל אותו דבר."

אחד הזוגות הנשואים שבין התאילנדים הוא הזוג שה פרישה, הבעל, נראה כמו ביטיניק בחולצת החאקי והתיק הבלוי התלוי על כתפו השרשרת שעל צווארו. הוא היה אחד התאילנדים הראשונים ש הגיעו לישראל כדי לעבוד, וכך זכה באחד החדרים הטובים ביותר שבבתים. הוא גר בחדר עם אשתו ג'ו, שעובדת כחדרנית. לבני הזוג ילד בן שלוש, שאותו השאירו אצל ההורים. "אצלנו בתאילנד נהוג להש איר את הילדים אצל בני משפחה ולצאת לעבוד במקומות מרוחקים. אני לא דואג לילד שלנו. ההורים מספלים בו היטב."

לפני שנה יצאו פרישה ואשתו לתור את העולם. בהתחלה ביקרו ביוון ובאיטליה ואחר-כך החליטו לנוסע ליש-ראל, ופה נתקעו. פרישה עובד בתל-אביב כטבח. לפני-כן עבד לטכנאי אלק-טרוניקה וכצלם כאחד העיתונאים הידועים בארצו. הוא היה נוכח בכל האירועים

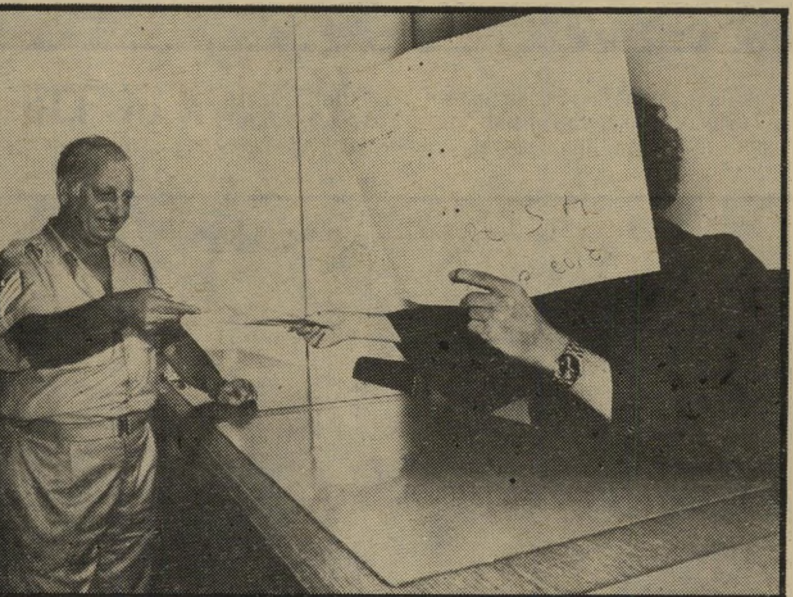
פרישה נועל סנדלים תאילנדיות בלכתו ל-אמבטיה היחידה שבבניין. האמבטיה מוצפת מים, כי כבר השתמשו בה רבים לפניו.

החשובים שאירעו בתאילנד, ומתפאר בכך שצילם אפילו את המלך התאילנדי ואת בנו. יום אחד החלטתי שאני חייב לראות את העולם," סיפר פרישה. "אני טיפוס סקרן, ואינני יכול להיות במקום אחד הרבה זמן. ארזנו את החפצים ונסענו." פרישה הולך לתדרו וחוזר מיד עם מצלמה יקרה וחולצה בלוייה, שעליה אפר שר לראות את סמל העיתון שבו עבד. הוא חישב לבלות זמן רב בישראל, וכבר הזמין מתאילנד את אלבומי-התמונות שלו. הרבה בנדים וחפצים אחרים. "שכחתי להביא מתאילנד חפץ חשוב מאד לגבי, את הפיסלון של בודהא. בכל בית בתל-אביב לנד יש פסל של בודהא או כמה פסלים, ואנחנו מתפללים אליהם." הוא אמר ב-צער. "אבל אין דבר, הבאתי אתי שרשרת של קמיעות מזהב, שעליהם מופיעה ה-תמונה של בודהא. כשאני עוצני או מר גיש שרע לי על הלב, אני נוגע בקמיע ומתפלל לבודהא. כל ערב לפני שאני הולך לישון, אני תולה את השרשרת על הקיר שלייד המיטה ומתפלל."

פרישה ואשתו, הדוברים היטב אנגי-לית, כבר הספיקו לבקר בירושלים, בי-בית-לחם ובעזה, ואולי יישארו בישראל לתמיד. "כבר הציעו לי כאן לתקן טל-וויזיות," הוא מציין בסיפוק. "אנחנו קצת מתגעגעים, אבל חשוב לנו גם ללמוד ר-לראות דברים אחרים והארץ שלכם יפה מאד."

כבוד השופט מייסה

למיסק יש הסבר משלו לעניין: "לשאני עומד ליד השופט אני מקשיב לכל מילה שלו. זה אצלי בדם. אם השופט, נניח, נותן שבעה ימים לעציר, אני כבר בראש שלי עושה חשבון באיזה יום ייצא השיח-רור שלו. אני זוכר את כל לוח-השנה בראש. אם זה יוצא בשבת או חג, אני אומר לשופט: כבודו, איי-אפשר — זה יוצא בשבת. או שתיתן לו שישה ימים או שמונה, אני לא קובע לשופט מה להחליט, אבל אני מזכיר לו אם צריך. ככה השופטים יודעים שאפשר לסמוך על מיסק." בזמן הדיונים אפשר למצוא את מיסק, בדרך-כלל, בסמוך לדוכן השופט. הוא עומד שם כשהוא מגיש לשופט את הר-מיסמכים המתאימים, ויחד עם זאת משקח, בעזרת ששת השוטרים, שעליהם הוא מופ-קד, על הסדר באולם ההומה עצורים.

עוזר השופט

דמחזו של מיסק, שכרסו תפוחה, ושיערו ושפמו כסופים ומבטו האבהי אימר טוב לב, הפכה שסידבר בקרב קהל באי בית-המישפט. כולם אוהבים אותו ומכבדים אותו. כי מי, בעצם, אינו זקוק למיסק, ולמי אין הוא עוזר? שוטרים, עבריינים, עורכרי-דין, שופטים, מישפחות העצורים ו-עיתונאים — ציבור מגוון שמהווה את הקהל הקבוע בבית-המישפט. שפסל על השופט מן המפורסמות הוא, כי רבים מי שופטי השלום, בשעה שהם נקראים לשמש תורנים באולם המעצרים, אינם פותחים את יומנם בבית-המישפט מבלי ש-מיסק ניצב לצד דוכנם. "מיסק הוא ציורף של מזכירה ושומרי-ראש," אמר עליו אחד השופטים. "הוא מסוג האנשים שזאת בר-כה לזכות בשרותם."